

DUCHOVNÍ RECYKLACE

Jako chlapec jsem měl rád bonbony stejně jako vy. A možná i více, protože ke sladkostem jsme se nedostali zdaleka tak často jak vy.

Když nám maminka dovolila, abychom si k nákupu koupili cukrátky, tak pan prodavač nabral lopatkou ze skleněné koule vybrané bonbony a nasypal je do papírového kornoutu. Když jsme sladkosti smlsali, zůstal po nás kousek zmuchlaného papíru, který jsme hodili do kamen. Pokud nějaké děti papír odhodily, tak zakrátko shnil.

Dnes jsou bonbony nejenom zabalené v sáčku, ale dokonce je zabaleno i každé cukrátko. Pokud někdo obaly hodí do kamen, přidá svou trošku do zamořeného ovzduší. Nevím, jak dlouho trvá, než se odhozený obal rozloží ve volné přírodě, většinou několik desítek let. Poctivý kluk nebo zodpovědná holka vhodí obaly z bonbonů do příslušné nádoby tříděného odpadu. Takový odpad v horším případě putuje do spaloven, v lepší variantě se recykluje – zpracuje se na např. na nový obal. Nejvíce obalů recyklují v Německu – 45 %, my patříme k těm horším státům v Evropě – recyklujeme asi 15 % odpadů.

Odpady jsou celosvětový problém. Jenom v EU produkujeme každý rok 3 miliardy tun odpadu. Sklárky jsou přeplněné, spalování je menším zlem, recyklace je drahá. Pokud se však lidstvo nechce v odpadech brodit, je recyklace nejlepší cestou. Proto se i náš stát zavázal, že se v tomto směru výrazně zlepší.

A jak je to v duchovní oblasti? I zde zanecháváme za sebou odpady. Říkáme jim hříchy. Jejich škodlivost se dá přirovnat k půl tuny odpadů, které po sobě ročně v průměru zanechává každý obyvatel EU. Uvědomit si tyto hříchy je málo. To je jenom sběr „odpadů“. Hříchy je třeba spálit lítostí, přijetím svátosti smíření. Ale to je začátek recyklace, která také v hmotné oblasti probíhá zpočátku za vysokých teplot. „Energii“ získanou Božím odpuštěním je třeba využít ke skutkům konaným z lásky.

Proces duchovní recyklace má pět částí: zpytování svědomí, lítost, opravdové předsevzetí a dostičinění = skutky lásky k Bohu i bližnímu. A je naprosto účinný.

Josef Janšta

<http://josefjansta.opava.org>

Ilustrace: Jiří Vančura

Když papež tvítuje

„Pokud by svatý Pavel žil v dnešní době, byl by novinářem,“ říkal začátkem 20. století zakladatel Dcer sv. Pavla, jejichž charismatem je právě hlásání evangelia všemi komunikačními prostředky. „Pokud by svatý Pavel žil v současnosti, měl by svůj blog na některém z velkých portálů, byl by na facebooku a tweetoval by několikrát denně,“ můžeme na počátku 21. století doplnit bl. Jakuba Alberioneho. A proto není žádný div, že i papež používá tento způsob komunikace, když denně rozesílá, v devíti světových jazycích, krátká poselství skrze Twitter.

Hodiny Velkomoravské říše odbíjejí jednu z rozhodujících chvil. Biskupa Metoděje s jeho družinou přepadne na hranicích jednotka franských vojáků a odváží je neznámo kam. Knižte Rastislav se dlouho očekávaných zpráv nedočká...

Mezi zajatci je i mladý Vojmír. Před sedmi lety byl ještě chlapec a prožíval dobrodružství, o kterých vypráví kniha Strážce ohně. Teď je odhodlán podniknout vše, co je v jeho silách, aby osvobodil Metoděje, kterého těžce zkoušená vlast tolik potřebuje. Netuší, kolika nebezpečími bude muset projít. Hodně toho pozná o životě rytířů, učenců a mnichů, než dozraje v muže a najde svou vlastní cestu životem.

Objevují se na profilu @Pontifex, který oficiálně patří hlavě římskokatolické církve. Číst je může každý, kdo má přístup k internetu.

Twitter umožňuje publikovat zprávy do 140 znaků. Současná hlava církve má ráda stručnost, proto jí tato forma vyhovuje. Nejde o slogany, ale o srozumitelná přirovnání a postřehy, kterým současní lidé rozumí.

Opravdová moc je služba. Papež musí sloužit všem, zejména těm nejchudším, nejslabším a nejmenším.

Papež František @Twitter

Oldřich Selucký VOJMÍROVA CESTA

Kdo je víc?

Mnozí za ním přicházeli a prosili ho o radu – věděli, že ani nemusejí otevřít ústa a on už dovede číst v jejich nitru jako v otevřené knize. Stařec jedněm radil a jiné uzdravoval a není divu, že ho tu a tam napadlo, jestlipak už náhodou není svatý.

A jak si tak pohrával s tou myšlenkou, zjevil se mu zase jednou anděl a říká: „Snažíš se dobře, ale do toho prodavače zeleniny támhle z Alexandrie máš ještě daleko.“ Starý mnich zalapal po dechu: Cože? Že by světský člověk někde v ruchu velkoměsta měl být dál než on, postem a modlitbami vysílený adept na svatost?

Od toho okamžiku neměl stařec ve své jeskyni stání. Myšlenka na toho zelináře v něm hlodala a hlodala, dokud si nenazul boty a nevypravil se sám do města, aby celou věc prozkoumal.

Našel toho muže, kterého mu anděl ukázal, a poseděl s ním pak na tržišti celý den u pórku, celeru a mrkve. Ničeho zvláštního si však nevšiml. Ano, ten prodavač byl laskavý a mírný, ale jinak... Ani starý, ani mladý, ani hezký, ani ošklivý, prostě nenápadnost sama.

Když nastal večer a zboží bylo rozprodáno, poprosil stařec zelináře: „Můžeš mě, bratře, přijmout na tuto noc ve svém bytě?“

Muž se velice zaradoval, přijal ho a pohostil tím nejlepším, co měl. Mnich přitom dál dumal nad andělovými slovy. Nakonec se s přemáháním zeptal: „Pověz, bratře, jaké jsou tvé životní zásady?“

Zelinář se zdráhá, nechce nic říct, ale starý nepřestává naléhat, až ho nakonec přiměje mluvit: „Jídám jen jednu denně,“ poví muž se zahanbením, „a všechen výtěžek kromě toho nejnужnějšího dávám chudým.“

„Hmm,“ odpoví stařec, „to jsou pěkná pravidla.“ A v duchu si říká: „Pěkná, pěkná jsou, ale na překonání mých mnohaletých námah nestačí. Vždyť jím jen chléb a datle každý druhý den. A peníze? Ty nemám žádné. Kdepak jenom vězí to chlapíkovo tajemství?“

Dojedli a už se oba chystají ke spánku, když tu stařec uslyší zvenku nadávky, třeskot rozbíjených lahví a opilecký křik, který je hned vzápětí vystřídán písněmi, při nichž byste se červenali. Zelinářův byt byl

Ilustrace: Helena Filčíková

totiž v pochybné čtvrti – navíc přímo nad putykou, kam by se člověk bál vkročit i za bílého dne.

„Co to je?“ ptá se stařec. „To ti nevadí?“

„Denně tu tak zpívají. Někdy až do dvou, do tří do rána,“ odvětví zelinář.

„Ale bratře, když chceš žít pro Boha, proč zůstáváš na takovémhle místě? Copak tě to nepobuřuje?“

Muž sklopí zrak a odpoví: „Nikdy mě to nepobouřilo ani nepohoršilo, otče.“

„A o čem tak asi uvažuješ, když všechno tohle posloucháš?“ praví stařec s pozdviženým obočím.

„Uvažuju,“ řekne, „že oni všichni vstoupí do Božího království. Oni a celé tohle město. Když ráno vstanu, pohlédnu z okna a pomyslím si: Jim všem – malým i velkým – patří nebe, kdežto já jediný za své velké hříchy zdědím trest. A večer, než jdu spát, opakuju si zase to samé.“

Když to mnich uslyšel, oněměl úžasem a poklonil se před zelinářem hluboko k zemi. Brzy ráno se pak vypravil zpět do pouště: věděl, že před sebou má dlouhou cestu – ke své jeskyni i k pokoře.

PODLE APOFHEGMAT – VÝROKŮ A PŘÍBĚHŮ POUŠTNÍCH OTCŮ ZPRACOVAL ŠTĚPÁN SMOLEN

Starý dědeček chytá u řeky ryby. Přijede k němu tatrovka a řidič se ptá: „Dědečku, kde se tady dostaneme na druhý břeh?“
Jeďte támhle padesát metrů po proudu, tam je brod.“
Tatrovka přijede na určené místo, zahučí do řeky a celá se potopí.
Dědeček se na to dívá a kroutí hlavou: „To jáž teda nevím, před chvílí tam šly kačeny a byly po pás ve vodě!“

Prokop Steiner

„Pane doktore, prosím, napište mi nějaké léky proti chamtivosti, ale velmi, velmi mnoho!“
Matěj Pur